

Egy non-paper margójára

A 2021 tavaszán megjelent non-paper kapcsán számos találgatás látott napvilágot a készítő személyét illetően vagy akár azzal, hogy kikkel és milyen módon történt az egyeztetése. Az elképzelés szerint Bosznia-Hercegovina feldarabolásával létrejöhetne Nagy-Horvátország és Nagy-Szerbia, valamint Koszovó és Albánia egyesülésével Nagy-Albánia. Mindezen koncepciók beleillenek a nemzetek nacionalizmustörténetébe, ugyanis a nagyállami elképzeléseiket már évszázadok óta szeretnék megvalósítani, amelyekért háborúkat is vívtak egymással. A probléma gyökere kettős: egyrészt Bosznia belső működésének zavarait jelzi, másrészt a szomszédok határvitáinak rendezetlensége is elvezethet a határok átrajzolásához. Tanulmányomban ezekre kívánom helyezni a hangsúlyt: a non-paperben megfogalmazottak miként jelentek meg a nacionalista tervekben és a határok visszas helyzetete hogyan alakul ma a térségben.

Kulcsszavak: Balkán, non-paper, határok, Bosznia-Hercegovina, Koszovó, Európa Unió.

With regard to the non-paper released in the spring of 2021, a number of speculations have been made about the identity of the maker or even with whom and how it was negotiated. It is envisaged that the partition of Bosnia and Herzegovina could lead to the unification of Greater Croatia and Greater Serbia, as well as the unification of Kosovo and Albania. All of these concepts fit into the history of nationalism of nations, for they have wanted to realize their ideas of a great state for centuries, for which they have also fought wars with each other. The root of the problem is twofold: on the one hand, it marks the disruption of Bosnia's internal functioning, and on the other hand, the disarray of its border disputes with its neighbors could lead to the redrawing of borders. In my study, I would like to focus on these: how what was stated in the non-paper appeared in nationalist plans and how the reverse situation of borders is developing in the region today.

Keywords: Balkan, non-paper, borders, Bosnia and Herzegovina, Kosovo, European Union.

Bevezetés

A Balkán az elmúlt harminc évben mit sem változva továbbra is Európa lőporos hordója. A problémák körét a fennmaradó társadalmi feszültségek, a felerősödő nacionalizmusok és a területi viták rendezetlensége jelenti. 2021-ben napvilágot látott egy olyan informális diplomáciai javaslat, amely a balkáni határok újrarajzolását irányozta elő.¹ Mivel az egykori Jugoszlávia felbomlása erőszakos módon történt és két háborút is eredményezett a 20. század végén, ezért a megoldatlan kérdések biztonságpolitikai vetületet is tartalmaznak.

Az első délszláv háború nyomán világossá vált, hogy a Jugoszlávia korábbi tagállamainak belső, közigazgatási határai nemzetközi határokként fognak a jövőben funkcionálni, azonban ezek pontos meghúzósa több utódállam között is vita tárgyát képezi. A legutóbbi non-paper valójában olyan javaslatot tartalmazott, mely a nacionalista igényeket kiszolgálva Nagy-Szerbia, Nagy-Horvátország és Nagy-Albánia létrehozatalára tesz kísérletet. Tanulmányomban azt szeretném bizonyítani, hogy valójában a régi „álmok” ismételt felmerüléséről beszélhetünk, mivel ezek a „nagyállami” koncepciók az elmúlt évszázadokban is léteztek. Ennek bizonyítására kívánom röviden összegezni a három nemzet eddigi terveit és gyakorlati lépéseit, majd rátérek azon határviták szemléltetésére, melyek szintén hozzájárulnak a határok átszabásához a régióban.

A 2021-es balkáni non-paper

2021 tavaszán a koronavírus világjárvány elleni küzdelem mellett a határok átrajzolása is borzolta az egykori Jugoszlávia utódállamok politikusainak és polgárainak a kedélyét. Április közepén jelent meg az az informális dokumentum, melyet Janez Janša szlovén kormányfőhöz kötöttek és a kiszivárgott információk szerint az Európai Unió Tanácsának elnökének, Charles Michelnek címezték a leendő szlovén soros elnökség részéről.² A dokumentum a horvát-szerb-albán nacionalisták igényeinek megfelelően némileg átrajzolná a Balkán eddig ismert térképét.³ Első ránézésre olyan területi módosításokat tartalmaz, melyekkel a három közösség is létrehozhatná régóta dédelgetett „nagyállami” formációjukat. A javaslat egyik sarokköve szerint a mai Bosznia-Hercegovinát három részre osztanák: a Szerb Köztársaság entitása Szerbiához csatlakozna, a boszniai horvátok lakta területek Horvátországhoz, a bosnyákok

---

¹ A teljes dokumentum megtalálható itt: Primož Cirman – Vesna Vuković: [Janša in Plenković skupaj proti Sarajevu](#). [online], 2021. 04. 14. Forrás: necenzurirano.si [2022. 06. 17.]

² Srecko Latal: [Disputed Non-Paper is Stirring Dangerous Dreams in the Balkans](#). [online], 2021. 04. 21. Forrás: balkaninsight.com [2022. 06. 17.]

³ Bukovics Martin: [Mit szólnának ahhoz, ha felosztlanánk az országukat?](#) [online], 2021. 04. 16. Forrás: azonnali [2022. 06. 17.]

önálló államban élnének tovább. A non-paper másik sarkalatos pontját Koszovó Albániával történő egyesülne jelenti. A dokumentum tartalmaz olyan további „kiigazításokat” is, mint az albánok lakta észak-macedón és montenegrói területek Albániához történő csatolása.

1. ábra: A Balkán új határai

Forrás: News1.mk

A non-paper bevezetőjében megemlíti „a szerbek, albánok és horvátok megoldatlan nemzeti kérdéseit”, amelyek Jugoszlávia felbomlása után kerültek felszínre.⁴ A szerzők hangsúlyozzák, hogy még a háború utáni béke, az ígért európai perspektívák, valamint az Észak-Macedónia és Montenegró által ebbe az irányba tett előrehaladás után is „a kulcsfontosságú kérdések megoldatlanok maradnak” a régióban:

- az 1995-ös daytoni megállapodás, gyakorlatilag elismerte a háború eredményét;
- jelenleg nehéz elképzelni Szerbia és Koszovó európai perspektíváját;

---

⁴ Cirman – Vuković: *i. m.*

- Bosznia-Hercegovina EU-tagsága teljesen kizárható;
- időközben Törökország kihasználta az üres teret, amely növelte befolyását Bosznia-Hercegovinában és Észak-Macedóniában;
- Törökországon kívül senki sem elégedett a bosznia-hercegovinai helyzettel.

Ezután a problémák javasolt „megoldása” következik a tervezetben. A dokumentum szerzői külön hangsúlyozták, hogy Szerbiának, Horvátországnak és Albániának jelenleg stabil kormányai vannak, és választott politikusaik képesek stratégiai döntéseket hozni:

- 1) Koszovó és Albánia egyesítése. Koszovóban a lakosság 95 százaléka szeretné az egyesülést; hasonló arányt találunk Albániában is. Gyakorlatilag napjainkban sincs határ a két terület között. Koszovó szerbek lakta része különleges státuszt kapna Dél-Tirol példáját követve.
- 2) A boszniai Szerb Köztársaság területének egyesítése Szerbiával. A szerb nemzeti kérdés nagyrészt megoldható, ha az említett entitás csatlakozna Szerbiához. Ebben az esetben Szerbia kész lehet beleegyezni Koszovó és Albánia egyesülésébe.
- 3) Horvátország nemzeti ügye megoldható a Bosznia-Hercegovinában élő horvát kantonok többségének Horvátországgal való egyesítésével vagy Bosznia-Hercegovina horvát részének különleges jogállás biztosításával (a dél-tiroli modell alkalmazásával).

Ezek a „megoldások” a szerzők szerint felgyorsítanák a nyugat-balkáni országok EU-tagságáról és a NATO-hoz való csatlakozásáról szóló tárgyalásokat. Azonban ezek olyan kényes javaslatok, amelyeket az Amerikai Egyesült Államokban, Németországban, Franciaországban és más európai országokban határozottan elleneznek. A nemzetközi közösség hangsúlyozza Bosznia-Hercegovina területi integritásának fontosságát, és ellenzi a határok új meghúzását a volt Jugoszlávia területén; ugyanis ez kinyitná Pandora szelencéjét, és valószínűleg új háborúhoz vezetne.

A dokumentum létezését egy ideig senki sem ismerte el, illetve annak alkotóját mindmáig homály fedi. Meg nem erősített információkra hivatkozva jutott el oda a sajtó, hogy a leendő szlovén soros elnökség lehetett az, aki februárban elküldte az állam- és kormányfőket tömörítő Európai Tanács elnökének a „Nyugat-Balkán – az előrevezető út” című tervezetet.⁵ A javaslat megfogalmazásában többen a magyar kormány közreműködését is sejtették.⁶ A kezdeti tagadás után azonban egyesek mégis kiálltak a nyilvánosság elé és a javaslat létét elismerték.

---

⁵ Cirman –Vuković: *i. m.*

⁶ Latal: *i. m.*

Albániából Edi Rama kormányfő volt az első, aki nyíltan elmondta, hogy történtek egyeztetések vele a témában.⁷ Bosznia-Hercegovina Elnökségének horvát tagja Željko Komšić már arról beszélt, hogy Borut Pahor horvát elnök korábbi látogatása alkalmával megkérdezte őt egy lehetséges békés szakításról Bosznia-Hercegovinában. Pahor kabinetje később tagadta, hogy ez irányú lett volna a látogatás célja és tartalma. Időközben az oknyomó újságírók arra is fényt derítettek, hogy korábban három hasonló javaslat is megfordult Bosznia-Hercegovinába, miután a szlovén törvényhozás a külügyminiszter meghallgatását kezdeményezte.⁸ Annyi bizonyos, hogy bosnyák szemszögből nézve a hercegovinai horvátok belpolitikai követelései és Milorad Dodik szeparatista retorikája azonos időben indult el és célja a föderáció megszüntetése volt.

A balkáni államok nagyállami tervei

A non-paperben megjelenő „nagy államokra” vonatkozó elképzeléseknek történelmi múltjuk van, amelyek a nemzeti ébredések időszakáig nyúlnak vissza és a nacionalizmus talaján jöttek létre. Az elmúlt két évszázad folyamán ugyan megváltozott az elérendő eszközök köre, de a tartalma és célja változatlan maradt mindmáig. A Balkánon szinte mindegyik mai nemzetnek van hasonló nagy területi elképzelése,⁹ viszont témánk szempontjából csak a szerbek, a horvátok és az albánok eddigi elképzeléseit összegezzük annak érdekében, hogy lássuk a jelen javaslat mögöttes okát.

Nagy-Szerbia

A Nagy-Szerbia kifejezés létrejött a szerb nemzeti ébredésig vezethető vissza, ugyanis a 19. századi nacionalizmus ideológiája a szerbség egy államban történő egyesítését tűzte ki célul. Ennek nyomán az összes szerbek lakta területet (legyen az adott időben vagy történelmileg szerbek által uralt rész) irányítására való törekvést jelent. A nagyszerb ideológia a mai Szerbián kívül számos területet foglal magában, beleértve Horvátország, Albánia, Bulgária, Magyarország és Románia egyes részeit is. Az alapot a 14. századi Szerb Birodalom egykori létezése adja.

---

⁷ Vesna Pusić – Sonja Biserko: [The 'non-paper' carving up Balkans and undermining Europe](#). [online], 2021. 05. 04. Forrás: euobserver.com [2022. 06. 17.]

⁸ Cirman – Vuković: *i. m.*

⁹ Ezalól kivételt jelentenek a montenegróiak és az észak-macedónok, mivel lélekszámuk és a szomszédos országok határterületein élésük nem hozott elő ilyen követeléseket.

2. ábra: Szerbek lakta területek az első délszláv válság idején

Forrás: [Serbia in the Yugoslav Wars - Greater Serbia](#). [online], é. n. Forrás: Wikipédia [2022. 06. 17.]

A megvalósításra számos történelmi példát is találunk az elmúlt évszázadokból. Szerbia területi terjeszkedésének gondolata Ilija Garašanin 1844-ben megjelent Načertanije dokumentumában jelent meg először.¹⁰ A titkos politikai tervezet értelmében az új szerb államba a szomszédos Montenegró, Észak-Albánia, Bosznia-Hercegovina területei is beletartoznának. A 20. század elején a Szerb Királyság összes politikai pártja egy Balkán Föderáció létrehozását tervezte, általánosságban elfogadták azt az elképzelést, hogy az összes szerbet egyetlen szerb államban egyesítsék, amely Szerbia része lesz. A Balkán-háborúk befejeztével a Szerb Királyság elérte a déli irányú terjeszkedést, ám az eseményeket vegyes reakciók jellemezték, mivel az Adriai-tengerhez való kijutásra vonatkozó ígéretek nem teljesültek.¹¹ Ehelyett Szerbia megkapta Vardar Macedónia területeit, amelyek a Bolgár Királyság részévé kívántak válni, és a szerb hadseregnek el kellett hagynia azokat a part menti területeket, amelyek az újonnan megalakult Albánia részévé váltak. Ez az esemény, valamint Bosznia osztrák-magyar annektálása meghiúsította a szerb törekvéseket, mivel még mindig sok szerb maradt a királyságon kívül.

¹⁰ [Ilija Garašanin: Načertanije](#). [online], é. n. Forrás: rastko.rs [2022. 06. 17.]

¹¹ Ördögh Tibor: Nacionalizmus és patriotizmus Szerbiában. In Vargha Márk (szerk.): *Kis népeskönyv*. Budapest, Europa Varietas Institute, 2015. 169–209. 178.

A szerbek első világháborús győzelme után nyílt vita alakult ki a Nagy-Szerbia doktrína hívei között: egyesek az Osztrák-Magyar Monarchia szerbek lakta részeit kívánták elcsatolni, míg mások olyan területeket is, amelyek más délszláv nemzetek is éltek. Létrejött a Karađorđević szerb királyi család által irányított új állam, a Szerb-Horvát-Szlovén Királyság, amelyet 1929-ben Jugoszláv Királyságra kereszteltek át.¹² Kezdetben a Nagy-Szerbia-doktrína hívei elégedettek voltak, mivel a fő a szerbek lakta területek egyesítése egy szerb monarchikus dinasztia uralma alá megvalósult.

A második világháború után Josip Broz Tito idején a relatív előnyök taktikáját kihasználva a szerbek egyenrangúakká váltak a többi délszláv államalkotó nemzettel, így nem merült fel a kiemelkedésük lehetősége, tanulva a két világháború közötti feszültségekből. Azonban a hidegháború idején a szerbek elnyomva érezték magukat, és azt hangoztatták, hogy vezető nemzet helyett kihasználják őket, így az 1980-as évek közepére már megnövekszik a szerbek körében a nacionalizmus. 1986-ban a Szerb Tudományos és Művészeti Akadémia memoranduma adott végső lökést a szerbség számára, melyben igyekeztek alátámasztani a szerbek céljait.¹³ Az első délszláv háború kitörése után szint a nagyszerb gondolat vált fő motivációvá egy újjászervezett Jugoszlávia esetére. Slobodan Milošević háborús célja 1994-ig abban merült ki, hogy az egykori Jugoszlávia területén élő szerbeket próbálja meg Szerbia részeként megtartani, ami a horvátországi és a boszniai háború során követelt nagy áldozatot. Az 1995-ös daytoni megállapodás után a 21. százásban azt látjuk, hogy a szerb politikai elit letett Nagy-Szerbia létrehozásáról, mégha ennek vannak is olyan kilengései, mint Milorad Dodik boszniai szerb vezető szeparatista gondolatai.

Dodik a boszniai Szerb Köztársaságban kezdte politikai karrierjét a háborút követően. Először az entitás miniszterelnöke volt 1998 és 2010 között, majd annak elnöki tisztségét tudhatta magáénak 2018-ig. Ezután a föderáció elnökségének szerb tagjává vált. Politikai múltjában mindig is nacionalista és szeparatista fennhangot is megjelentek, melyeknek gyakorlati következménye kevésbé volt, inkább a szavazóknak szóltak, amikor népszerűsége csökkenőben volt. 2021 nyarán és őszén azonban kemény konfliktusra került sor a föderáció vezetésében, ugyanis Dodik kilátásba helyezte országrészének a kiválását és erre vonatkozóan az entitás törvényhozása decemberben fel is hatalmazta a kormányt, hogy készítsen elő egy menetrendet a föderatív intézményekből történő kivonulásra. Úgy tűnik, hogy ez is blöff volt Dodik részéről,

---

¹² Ördögh Tibor: *Szerbia, Horvátország és Szlovénia politikai rendszerének összehasonlítása 1990-2016 között*. Budapest, Dialóg Campus, 2018. 18.

¹³ Ördögh (2015): *i. m.* 190.

mivel a határidő lejárt után mindmáig nem készült el a kért dokumentum, sőt a kiválás elhalasztását jelentette be.¹⁴

Folyamatosan napirenden lévő kérdésként fontos látnunk, hogy az esetleges egyesülés milyen következményekkel jár, azon túl, hogy a boszniai szerbek egy jelentős része az anyaállamhoz kerülne. A boszniai entitás gazdasági fejlettsége gyenge, vagyis Szerbiának kellene „eltartania” és fejlesztenie az ottani területeket és polgárokat, amely nagy megterhelést jelentene a szerbiai költségvetésnek, mely egyébként is kitett a nemzetközi viszonyoknak. Az egyesülés politikai szempontból sem lenne kifizetődő, ugyanis az eddig függetlenségipárti ünnepelt Dodik visszaszorulna a politikai osztályon belül, elveszítené vezető szerepét és maximum törvényhozási képviselőként politizálhatna tovább Szerbiában.

Nagy-Horvátország

A Nagy-Horvátország a szerbhez hasonlóan szint nacionalista alapokon nyugszik, azonos célt kívánnak megvalósítani, csak másik délszláv népet alapul véve. A nagy horvát állam koncepciójának modern eredete az illír mozgalomra vezethető vissza, amelynek gyökerei a kora újkorban gyökereznek, és amelyet a 19. század első felében fiatal horvát értelmiségiek egy csoportja elevenített fel a nemzeti ébredés eszközeként.¹⁵

3. ábra: Horvátok lakta területek

---

¹⁴ [A boszniai Szerb Köztársaság elhalasztotta a szövetségi intézményektől való elszakadást.](#) [online], 2022. 06. 07.
Forrás: Szabad Magyar Szó [2022. 06. 17.]

¹⁵ John B. Allcock – Marko Milivojević – John Joseph Horton: *Conflict in the former Yugoslavia: an encyclopedia.* H. n., ABC-CLIO, 1998. 105.

Forrás: James Gow: *The Serbian Project and Its Adversaries: A Strategy of War Crimes*. H. n., C. Hurst & Co. Publishers, 2003. 229.

A Nagy-Horvátország koncepciójának alapjait Pavao Ritter Vitezović 17. század végi és 18. század eleji művei fektették le.¹⁶ Ő volt a horvát nemzet első ideológusa, aki kijelentette, hogy minden délszláv horvátot egy államban kellene egyesíteni. Műveit arra használták fel, hogy legitimálják a Habsburg Birodalom terjeszkedését keletre és délre azáltal, hogy érvényesítették annak történelmi jogait Illíria követelésére. „Illyria” mint Vitezović által tervezett szláv terület végül nemcsak Délkelet-Európa nagy részét, hanem Közép-Európa egyes részeit, például Magyarországot is magában foglalta.¹⁷ A későbbiekben Magyarország magyarosítási folyamatokba kezdett a horvátok körében, melynek hatására Ljudevit Gaj létrehozta az illír mozgalmat.¹⁸ E mozgalom célja az volt, hogy a horvát nemzeti jelenlétet megteremtése Ausztria-Magyarországon belül a délszlávok nyelvi és etnikai egysége révén. Ez volt a horvát történelem első és legjelentősebb pánszláv mozgalma.

A Nagy-Horvátország koncepcióját Ante Starčević és Eugen Kvaternik fejlesztették tovább, akik 1861-ben megalapították a nacionalista Jogok Pártját (HSP).¹⁹ Ellenzője volt Horvátország

¹⁶ Allcock – Milivojević – Horton: *i. m.* 105.

¹⁷ Ivo Banac: *The National Question in Yugoslavia: Origins, History, Politics*. Cornell University Press, 1988. 73.

¹⁸ [Ljudevit Gaj Biografija](#). [online], 2017. 07. 19. Forrás: biografija.org [2022. 06. 17.]

¹⁹ Charles Jelavich – Barbara Jelavich: *The Establishment of the Balkan National States, 1804–1920*. University of Washington Press, 2012. 252.

szerbekkel és szlovénokkal való egyesülésének; ideológiájuk fokozatosan népszerűvé vált a két világháború közötti időszakban, ahogy a feszültség nőtt a Jugoszláv Királyságban a horvát és a szerb politikai vezetők között. Az ideológia körüli események a második világháborús konfliktusban csúcsosodtak ki a Független Horvátország és ellenfelei között.

A Nagy-Horvátország első megjelenése a Független Horvátország létrejöttével következett be. Miután 1941-ben megszállták az országot a tengelyhatalmak, Slavko Kvaternik, az usztasa mozgalom helyettes vezetője kihirdette az új állam létrehozását. Az 1929-ben alapított usztasa mozgalom, az ultranacionalista és fasiszta mozgalom a Drina folyóig és Belgrád pereméig terjedő Nagy-Horvátországot támogatta. Ante Pavelić, a mozgalom vezére 1927 óta tárgyalta a fasiszta Olaszországgal arról, hogy Olaszország támogassa a független Horvátországot cserébe a dalmáciai területekért. A megállapodás sikerrel járt, sőt Mussolini felajánlotta Pavelićnek azt a jogot, hogy Horvátország annektálja egész Bosznia-Hercegovinát, amit Pavelić el is fogadott.²⁰

A Nagy-Horvátország legutóbbi megnyilvánulása Jugoszlávia felbomlásakor volt. Amikor a többnemzetiségű Bosznia-Hercegovina 1992-ben kikiáltotta függetlenségét. A boszniai háború kezdetén a horvátok és a bosnyákok szövetséget kötöttek a Jugoszláv Néphadsereg és a Boszniai Szerb Köztársaság hadserege ellen. A fő horvát hadsereg a Horvát Védelmi Tanács, a bosnyák hadsereg pedig a Bosznia-Hercegovinai Köztársaság volt. 1991 novemberében megalakult a Herceg-Bosznia Horvát Közösség autonóm horvát területi egységként Bosznia-Hercegovinán belül. A Horvát Védelmi Erők, a Horvát Jogok Pártja félkatonai szárnya vett részt a Horvátország és Bosznia-Hercegovina közötti konföderációt. Idővel a horvátok és a bosnyákok viszonya megromlott, ami a horvát–bosnyák háborút eredményezte, amely 1994 elejéig tartott, és a Washingtoni Egyezmény aláírásával ért véget. Franjo Tuđman horvát elnököt kritizálták, amiért megpróbálta kiterjeszteni Horvátország határait, leginkább Bosznia-Hercegovina egyes horvát többségű részeinek annektálása révén. 2013-ban a volt Jugoszláviával foglalkozó Nemzetközi Törvényszék többségi döntése értelmében a horvát vezetésnek az volt a célja, hogy a határokkal összhangban Bosznia-Hercegovina területeit egy "Nagy-Horvátországhoz" csatolja.²¹ 2017. november 29-én a fellebbviteli tanács arra a következtetésre jutott, hogy Tuđman közös végső célja az volt, hogy „egy horvát entitást

---

²⁰ John Lampe – Mark Mazower: *Ideologies and National Identities*. Central European University Press, 2006. 54-109.

²¹ John Hocking: [SEPARATE AND PARTIALLY DISSENTING OPINION OF PRESIDING JUDGE / JUDGEMENT Volume 6 of 6](#). [online], 2013. 05. 29. Forrás: ICTY [2022. 06. 17.]

hozzon létre, amely helyreállította volna a korábbi határokat, és elősegítette volna a horvát nép újraegyesítését”.²²

A boszniai felfokozott politikai helyzetben nemcsak a szerbek, de az ottéló horvátok is elkezdtek a jövőjüket illetően gondolkodni. Legnagyobb problémát az jelenti számukra, hogy lélekszámuk csökken a népszámlálási adatok szerint, amely nyomán a bosnyákok felvetették, hogy az eddigi államalkotó státuszukból vissza kellene venniük, így nem egyenlő arányban képviselnék őket a szövetségi intézményekben. A felháborodás óriási volt a kijelentéssel kapcsolatban. A legutolsó választások alkalmával többen csalásra is hivatkoztak, mivel az államelnökség horvát tagjának megválasztott Željko Komšić nem a HDZ BiH színeiben került megválasztásra, mely tradicionálisan a boszniai horvátokat képviselő párt, hanem a Demokratikus Front jelöltjeként. Több horvát is csalásra hivatkozott, melynek értelmében valójában bosnyákok választották meg az illetőt, hogy számukra szimpatikus döntéseket hozzanak. Az ellentét odáig fajult, hogy 2021-ben a horvátok közössége a választások reformját sürgette a politikai képviseletük átláthatóbb megszervezéséért, másrészt ezen lépések az etnikai szavazást továbbra is bebetonozná, az egyébként is pilarizált társadalomban. A boszniai horvátok követeléseit nem találtak támogatásra a nemzetközi közegben sem, így ennek a feszültségnek a megoldása is a jövőben várható.

Nagy-Albánia

Nagy-Albánia az albánok nacionalista területszervező elvét jelenti, amely Koszovón kívül a szerbiai Preševo-völgyet, dél-montenegrói, északnyugat-görögországi területeket és Észak-Macedónia nyugati részét foglalná magába.

4. ábra: Nagy-Albánia

---

²² [Trial Judgement Summary for Prlic et al.](#) [online], 2017. 11. 29. Forrás: ICTY [2022. 06. 17.]

Forrás: [CNN: The Great Albania, Myth, Reality, Future...](#) [online], 2016. 12. 24.

Forrás: [preshevajone.com](#) [2022. 06. 17.]

Az oszmán uralom összeomlása és a balkáni háborúk során bekövetkezett katonai vereség arra készítette az Ismail Qemali által képviselt albánokat, hogy Vlorëban 1912. november 28-án kikiáltásuk függetlenségüket az Oszmán Birodalomtól.²³ A függetlenség fő motivációja az volt, hogy megakadályozzák a balkáni albánok lakta területek Görögországhoz és Szerbiához csatolását. Olaszország és az Osztrák-Magyar Monarchia támogatta Albánia függetlenségét, mivel aggodalmaik szerint az albán tengerparttal rendelkező Szerbia rivális hatalom lenne az Adriai-tengeren, és nyitott lenne szövetségese, Oroszország befolyására. A geopolitikai érdekeken kívül néhány nagyhatalom vonakodott több oszmán, balkáni albán lakta terület bevonni Albániába, mert attól tartottak, hogy ez lesz az egyetlen muszlim uralta állam Európában. Az orosz-francia javaslatok egy Közép-Albániára épülő csonka Albánia létrehozására irányultak, főleg muzulmán lakossággal, amelyet Szerbia és Görögország is támogatott, akik szerint csak muszlimok lehetnek csak albánok.²⁴ Ahogy egyre több albán lett a szerb és a görög állam része, a nacionalista szemléletű albán tudósok az albán nacionalista mozgalom részleges győzelmeként értelmezik a függetlenség kikiáltását.

²³ George Gawrych: *The Crescent and the Eagle: Ottoman rule, Islam and the Albanians, 1874–1913*. London, IB Tauris, 2006. 197–200.

²⁴ Guy Nicola C.: Linguistic boundaries and geopolitical interests: the Albanian boundary commissions, 1878–1926. *Journal of Historical Geography*, 34 (2007), 3. 448–470. 454.

1939-ben Benito Mussolini vezetésével Olaszország megszállta Albániát, sőt a szerbiai Koszovó területét, valamint Észak-Macedónia nyugati részét is közösen igazgatták az albánokkal.²⁵ Ezzel egy nem demokratikus időszakban, de létrejött az első Nagy-Albánia valójában. A háború lezárásával mindegyik államrész visszakerült az eredeti ország fennhatósága alá.

Az 1990-es években a szerb nacionalizmussal párhuzamosan a koszovói albánok is elindultak ezen az úton. A kudarcok nyomán megalakult a Koszovói Felszabadítási Hadsereg, amely ismét egy Nagy-Albánia létrehozására törekedett a korábbival azonos területrendezéssel. Koszovó önállósága nyomán az Albániával történő egyesülés kérdése folyamatosan napirenden van mindkét állam részéről. Kisebb-nagyobb intenzitással a politikusok is említést tesznek a létrehozatalról. Koszovóban az Önrendelkezés (Vetëvendosje) politikai párt az, amely a koszovói-albán kapcsolatok szorosabbra fűzését és a pánalbán önrendelkezést támogatja.²⁶ Albánia részéről pedig Edi Rama kormányfő szokott hasonló megnyilatkozásokat tenni.²⁷ Nagy-Albánia továbbra is főként a politikai retorika szférájába tartozik, és az albánok általánosságban az uniós integrációt tekintik a bűnözés, a gyenge kormányzás, a civil társadalom elleni küzdelem és a különböző albán lakosság összehozásának megoldásának.

Határviták napjainkban²⁸

A non-paper javaslata a Balkán egyik évtizedes problémája miatt alakulhatott ki, nevezetesen azon határviták miatt, melyek az elmúlt harminc évben megoldatlanok voltak. Az alábbiakban röviden ezeket kívánom felvázolni.

Horvát-szlovén határvita

A leghosszabb ideje húzódó, napjainkig megoldatlan határviták egyik legtipikusabb példáját a horvát-szlovén konfliktus okozza. 1991-ben ugyan mindkét állam elismerte a másik határát, azonban szárazföldi és tengeri határok hovatarozásának kérdése néhány helyen vitatott maradt közöttük.

---

²⁵ Tim Judah: *Kosovo: What everyone needs to know*. Oxford, Oxford University Press, 2008. 47.

²⁶ Orlando Crowcroft: [I would vote to unify Albania and Kosovo, election winner Albin Kurti tells](#). [online], 2021. 02. 16. Forrás: euronews.com [2022. 06. 17.]

²⁷ Darko Janjevic: [Albania's Edi Rama floats joint president idea in Kosovo](#). [online], 2018. 02. 19. Forrás: dw.com [2022. 06. 17.]

²⁸ Az alfejezet Ördögh Tibor: *Határtalanul – Határviták a Balkánon*. In Ördögh Tibor (szerk.): *Autonómia és önrendelkezés a Balkánon*. Budapest, Ludovika Egyetemi Kiadó, 2021. című fejezetén alapul.

A szárazföldi határvita egyik pontját a Mura folyó medrének változása jelenti, Szlovénia északkeleti részén, a hotizai határátkelőnél. A folyómeder változását a földhivatali nyilvántartások nem tartalmazzák, ezért Szlovénia vitatja azt a horvát álláspontot, mely szerint a folyó bal partja és Hotiza közötti terület Horvátország részét képezné, szerintük a helyes meghatározás a Mura középvonalán halad.²⁹ A második vitatott szárazföldi rész a Szamobori (Žumberek) hegység legmagasabb pontjának, a Sveta Gera és az ott létesített laktanya hovatartozása jelenti. A laktanya a horvát nyilvántartás szerint Horvátország része, viszont szlovén katonák állomásoztak benne. 2004-ben a horvát televízió a laktanya civil hasznosításának lehetőségét is felvetette, mely szerint szállodát kellene kialakítani az épületből.³⁰ A harmadik vitás területet a Dragonja folyó torkolata jelenti, mely a Pirani-öböl bejáratánál található. Az itt fekvő Mlini, Škrile, Bužini és Škodelin hovatartozása képezi a vita tárgyát.³¹ A tengeri határ témájában a Pirani-öböl képezte a csörte alapját, illetve a határvonal meghúzósa.³² A horvátok szerint a középvonalnál szükséges a meghatározás, míg a szlovének méltányossági kérelemmel éltek.

2017. június 29-én a hágai Nemzetközi Döntőbíróság úgy döntött határozatában, hogy a Dragonja folyó torkolatánál fekvő Mlini, Škrile, Bužini, Škodelin, valamint a Szamobori (Žumberek) hegységen lévő Sveta Gera Horvátország területéhez tartozik, míg a Pirani-öböl meghatározásánál a szlovén érvelést fogadták el, így az öböl 80 százaléka Szlovéniához tartozik, illetve kijáratot kapnak a nemzetközi vizekre.³³ Habár a felek a fórum létrehozásakor elismerték a leendő döntést kötelezőnek, később változott a politikai helyzet, mivel a horvátok szlovén befolyásolást véltek felfedezni a bíróság működésében. Horvátország mind a mai napig nem ismeri el és tartja be a bíróság ítéletét, melyből diplomáciai vita alakult ki a felek között.

Horvát-boszniai határvita

A két ország közötti legnagyobb vitát a Pelješac-híd építése jelentette. Ennek megépülése esetén végig autópályán lehetne megközelíteni a két horvát államterületet (Horvátországot és Dél-Dalmáciát), melyet ma még a Bosznia-Hercegovina tengeri kikötőjeként szolgáló neumi korridor megszakít. A híd építése kínai hitelből és közreműködéssel valósult meg, mely számos

---

²⁹ Ördögh Tibor: Játék határok nélkül – A horvát-szlovén határvita margójára. In Koudela Pál – Simándi Irén (szerk.): *Történelem, régió, politika: Tanulmányok Lőrinczné Bencze Edit születésnapjára*. Székesfehérvár, Kodolányi János Egyetem – Alba Civitas Történeti Alapítvány, 2020. 142.

³⁰ Uo. 143.

³¹ Uo.

³² Uo.

³³ Uo. 147.

egyéb vitát is kiváltott az Európai Unióban. A tervek szerint 2022. júliusában a forgalom számára is átadásra kerül az építmény.³⁴

Horvát-szerb határvita

Horvátország és Szerbia 241 kilométer hosszú közös határszakasszal rendelkezik. A probléma gyökere megegyezik a szlovén-horvát konfliktus természetével. A nemzetközi jog alapján a Duna sodrásvonala jelenti a határt, viszont ez nem egyezik meg a földhivatali nyilvántartásokkal. Szerbia ragaszkodik a nemzetközi jogi meghatározáshoz, míg Horvátország ragaszkodik a valós helyzet rögzítéséhez. Miután 2017-ben közjátékként megjelent Liberland³⁵ kikiáltása hirtelen Aleksandar Vučić szerb államfő előállt a közös vegyes szakértői bizottság felállításának ötletével. 2018. február 12-én pedig Kolinda-Grabar Kitarović horvát és Vučić szerb elnök Zágrábban találkozott, ahol többek között két éves moratóriumot adtak a határvita rendezésére, amennyiben ez nem valósulna meg, akkor döntőbíróshoz fordulnak. A határidő lejárt, azonban semmilyen lépésre nem került sor a megoldás érdekében.

Horvát-montenegrói határvita

A horvát-montenegrói konfliktus az 1991-ben kezdődő délszláv háborúig nyúlik vissza. Dubrovnik ostromának idején a jugoszláv erők foglalták el a Prevlaka-félszigetet, de a horvát védelmi erők is rövid időre ellenőrzésük alá vonták, mielőtt visszakerült volna a Jugoszlávia szuverenitása alá. Az ENSZ BT 1992. évi 779. számú határozata kiterjesztette az UNPROFOR mandátumát e területre. Montenegró 2006-ban önállóvá vált, az ideiglenes megállapodás továbbra is érvényben maradt. 2008-ban egy horvát-montenegrói vegyes bizottság jött létre, amelynek feladata volt, hogy előkészítse a végleges megállapodást. A határrendezés keretein belül a két államnak lehetősége volt kétoldalúan is megoldani a kérdést, vagy a nemzetközi választott bírósági eljárás keretében megoldani az ügyet a hágai Nemzetközi Bíróságon. 2013-ban felállt a közös szakértői csoport annak érdekében, hogy ne kelljen a választott bírósági fórumra vinni az ügyet. A Prevlaka-félsziget hovatartozása napjainkig rendezetlen.

Boszniai-montenegrói határvita

Az 1878-as berlini kongresszus Boszniának két kijáratot garantált az Adriai-tengerre. Az egyik Neumnál és egy 7 km-es szakaszt a Sutorina völgyében, ahol a folyó a Topalski-öbölbe

---

³⁴ Amos Chapple: [A Boszniát elkerülő hatalmas híd, amely átformálja a balkáni utazást](#). [online], 2022. 05. 22. Forrás: szabadeuropa.hu [2022. 06. 17.]

³⁵ <https://liberland.org/en/>

torkollik.³⁶ A vitatott Sutorina völgye egészen a második világháborúig Bosznia részét képezte, majd a háborúban Montenegróhoz került. A vita az 1990-es években ismét napirendre került, azonban nem túl nagy és inkább a szélsőségek oldaláról. 2015-ben, Bécsben a két kormány aláírta a határmegállapodást, melyben a Sutorina feletti szuverenitást Montenegrónak ismerték el. Montenegró parlamentje 2015. december 28-án, Bosznia-Hercegovina elnöksége pedig 2016. január 12-én ratifikálta az egyezményt.³⁷ A megállapodás 2016. április 20-án lépett hatályba.

Koszovói-montenegrói határvita

Az Európai Bizottság 2012-ben a vízummentes utazáshoz szükséges reformlépésekről javaslatot készített Koszovó számára, melyben megfogalmazódott a határok kezelésének követelménye is, így a szomszédos államokkal fennálló viták rendezésének szükségessége is.³⁸ Az elvárásnak megfelelően a koszovói kormányzat kétoldalú egyeztetéseket kezdett 2012 végén Montenegróval a köztük lévő határ nemzetközi egyezményben történő rögzítéséről. 2013-tól megkezdte működését a közös szakértői bizottság, melynek feladata a részletek kidolgozása volt. A tárgyalások eredményeként sikerült kompromisszumra jutniuk a feleknek, mely szerint 8 200 hektárnyi földterület kerülne Montenegró szuverenitása alá, a megállapodást a két kormány 2015 nyarán, Bécsben alá is írta.³⁹ Az egyezményt a montenegrói kormány 2015. szeptember 10-én támogatta, a parlament pedig október 12-én ratifikálta.⁴⁰ A koszovói félnél azonban nehézségbe ütközött a ratifikáció és belső politikai válságot eredményezett. A koszovói parlamenti ellenzék obstrukciója nyomán 2015 októberétől több hónapon keresztül ellehetetlenült a törvényhozás általi elfogadás. A határkérdés rendezése Koszovóban politikai instabilitáshoz vezetett. 2016 őszén Isa Mustafa miniszterelnök előterjesztette a parlamenti szavazásra a megállapodást, később azonban visszavonta azt. A kormányfő egy független bizottságot állított fel Hivzi Islami, a Koszovói Tudományos Akadémia elnökének vezetésével, melynek feladatául a határmegállapodásban foglaltak tényeknek való megfelelését szabta. A szakértői bizottság 2017. február 21-én hozta nyilvánosságra jelentését, mely szerint nem kell területvesztéssel számolnia Koszovónak, amennyiben ratifikálja a Montenegróval megkötött egyezményt.⁴¹ A belpolitikai válság azonban előrehozott választások kiírását tette szükségessé 2017-ben. A ratifikációra végül 2018-ban került sor. Az első februári parlamenti ratifikáció még sikertelennek bizonyult, viszont

---

³⁶ Ördögh (2021): *i. m.* 139.

³⁷ Uo. 141.

³⁸ Uo. 142.

³⁹ Uo.

⁴⁰ Uo.

⁴¹ Ördögh (2021): 143.

második nekifutásra, március 21-ére már pontosan a képviselők kétharmada (120-ból 80 fő) támogatta a megállapodást.⁴²

Következtetés

A 2021 tavaszán megjelenet non-paper kapcsán egy dolog bizonyossá vált, mégpedig az, hogy mindmáig nem tudjuk kitől származott és ki látta valójában. Az Európai Tanács elnökének hivatala nem nevezte meg mindmáig a beterjesztőt és kevés balkáni politikus volt, aki nyíltan kiállt és elmondta, hogy találkozott már a dokumentummal. Különös ez, mivel az abban megfogalmazottak messzire vezetnének. Gondoljuk csak arra, hogy a boszniai Szerb Köztársaság elszakadásával legitimálnák a háború etnikai tisztogatásait vagy Koszovó függetlenségi eljárását. Másrészt az „anyanemzethez” történő csatlakozás nem mindig jár pozitív következménnyel. Mi történne Albin Kurti vagy Milorad Dodik politikai karrierjével. Annyi bizonyos, hogy már nem lennének vezető személyiségek egy nagy anyaállamban.

Bizonyossá vált, hogy a nagyállami koncepciók mindig is jelen voltak a térségben (sőt Nyugat-Európában is), azonban az európai integrációval és a határok megszűnésével okafogyottá váltak valójában. Talán a térség csatlakozása hasonló következménnyel járna, és a hasonló koncepciók okafogyottá válnának. Mindehhez természetesen sok munka vár még a politikusokra, elvárásként a jó szomszédi kapcsolatok rendezése, amibe beletartozik az államhatárok világos kijelölése. Bár láthatunk példát arra, hogy a befagyott konfliktus ellenére is megtörténhet a belépés az EU-ba (lásd a szlovén-horvát ellentétet), azonban ennek inkább kivételnek és nem precedensnek kellene lennie. A régió államai közötti határviták azonban egytől-egyik megoldatlanok és nem is látunk politikai szándékot megoldásukra.

A viták rendezetlensége, a társadalmi frusztráció növekedése és a nacionalizmusok erősödése azonban ismét válságba sodorhatja a térséget, amelyre megoldást kellene találni. Az egyik lehetőséget a határok átrajzolása és új államok születése jelentheti, míg a másik irányt a határok nélküli Európai Unió. Valójában a térség társadalmainak a kezében van a döntés, hogy melyik irányba indulnak el.

Felhasznált irodalom

[A boszniai Szerb Köztársaság elhalasztotta a szövetségi intézményektől való elszakadást.](#) [online], 2022. 06. 07. Forrás: Szabad Magyar Szó [2022. 06. 17.]

---

⁴² Uo. 144.

Allcock, John B. – Milivojević, Marko –Horton, John Joseph: Conflict in the former Yugoslavia: an encyclopedia. H. n., ABC-CLIO, 1998.

Banac, Ivo: *The National Question in Yugoslavia: Origins, History, Politics*. Cornell University Press, 1988.

Bukovics Martin: [Mit szólnának ahhoz, ha felosztatnánk az országukat?](#) [online], 2021. 04. 16. Forrás: azonnali [2022. 06. 17.]

Cirman, Primož –Vuković, Vesna: [Janša in Plenković skupaj proti Sarajevu](#). [online], 2021. 04. 14. Forrás: necenzurirano.si [2022. 06. 17.]

Chapple, Amos: [A Boszniát elkerülő hatalmas híd, amely átformálja a balkáni utazást](#). [online], 2022. 05. 22. Forrás: szabadeuropa.hu [2022. 06. 17.]

[CNN: The Great Albania, Myth, Reality, Future...](#) [online], 2016. 12. 24. Forrás: preshevajone.com [2022. 06. 17.]

Crowcroft, Orlando: [I would vote to unify Albania and Kosovo, election winner Albin Kurti tells](#). [online], 2021. 02. 16. Forrás: euronews.com [2022. 06. 17.]

Gawrych, George: *The Crescent and the Eagle: Ottoman rule, Islam and the Albanians, 1874–1913*. London, IB Tauris, 2006.

Gow, James: *The Serbian Project and Its Adversaries: A Strategy of War Crimes*. H. n., C. Hurst & Co. Publishers, 2003.

Hocking, John: [SEPARATE AND PARTIALLY DISSENTING OPINION OF PRESIDING JUDGE / JUDGEMENT Volume 6 of 6](#). [online], 2013. 05. 29. Forrás: ICTY [2022. 06. 17.]

[Ilija Garasanin: Nacertanije](#). [online], é. n. Forrás: rastko.rs [2022. 06. 17.]

Janjevic, Darko: [Albania's Edi Rama floats joint president idea in Kosovo](#). [online], 2018. 02. 19. Forrás: dw.com [2022. 06. 17.]

Jelavich, Charles – Jelavich, Barbara: *The Establishment of the Balkan National States, 1804–1920*. University of Washington Press, 2012.

Judah, Tim: *Kosovo: What everyone needs to know*. Oxford, Oxford University Press, 2008.

Lampe, John – Mazower, Mark: *Ideologies and National Identities*. Central European University Press, 2006.

Latal, Srečko: [Disputed Non-Paper is Stirring Dangerous Dreams in the Balkans](#). [online], 2021. 04. 21. Forrás: balkaninsight.com [2022. 06. 17.]

[Ljudevit Gaj Biografija](#). [online], 2017. 07. 19. Forrás: biografija.org [2022. 06. 17.]

News1.mk

Nicola C., Guy: Linguistic boundaries and geopolitical interests: the Albanian boundary commissions, 1878–1926. *Journal of Historical Geography*, 34 (2007), 3. 448–470.

Ördögh Tibor: Nacionalizmus és patriotizmus Szerbiában. In Vargha Márk (szerk.): *Kis népekönyv*. Budapest, Europa Varietas Institute, 2015. 169–209.

Ördögh Tibor: *Szerbia, Horvátország és Szlovénia politikai rendszerének összehasonlítása 1990-2016 között*. Budapest, Dialóg Campus, 2018.

Ördögh Tibor: Játék határok nélkül – A horvát-szlovén határvíta margójára. In Koudela Pál – Simándi Irén (szerk.): *Történelem, régió, politika: Tanulmányok Lőrinczné Bencze Edit születésnapjára*. Székesfehérvár, Kodolányi János Egyetem – Alba Civitas Történelmi Alapítvány, 2020. 142–148.

Ördögh Tibor: Határtalanul – Határíták a Balkánon. In Ördögh Tibor (szerk.): *Autonómia és önrendelkezés a Balkánon*. Budapest, Ludovika Egyetemi Kiadó, 2021. 125–151.

Pusić, Vesna – Biserko, Sonja: [The 'non-paper' carving up Balkans and undermining Europe](#). [online], 2021. 05. 04. Forrás: euobserver.com [2022. 06. 17.]

[Serbia in the Yugoslav Wars - Greater Serbia](#). [online], é. n. Forrás: Wikipédia [2022. 06. 17.]

[Trial Judgement Summary for Prlic et al.](#) [online], 2017. 11. 29. Forrás: ICTY [2022. 06. 17.]